

Kracht naar Kruis

STICHTING EVANGELISEREND LECTUURFONDS VOOR CHRONISCH ZIEKEN EN OUDEREN

no. 4 • December 2018 • 76ste jaargang

Adventsmeditatie

Rijke adventsbemoediging

"en deze maand is haar, die onvruchtbaar genaamd was, de zesde" Lukas 1 : 36b.

Maria krijgt hoog bezoek. Onverwachts verschijnt Gabriël bij haar. Met een bijzondere aankondiging. Maria zal de moeder van Jezus worden, de Zoon van de Allerhoogste. Hoe zal dat zijn? Dit is voor Maria niet te bevatten, noch te geloven. Dan geeft de engel haar een teken. Het is de zesde maand. Namelijk van de blijde verwachting van Elizabeth. Zij werd als onvruchtbaar beschouwd. En op hoge leeftijd gekomen samen met haar man Zacharias, was het menselijk gesproken uitgesloten dat er nog een baby zou komen. Toch is het wonder gebeurd. Elizabeth is in blijde verwachting. Door het geloof verbergt zij zich vijf maanden. Want dit wonder is alleen door het geloof te verstaan. Anderen begrijpen dit werk van Gods Geest niet. Als ze nu met anderen zou spreken over de vrucht in haar buik zou dat alleen maar onbegrip en spot opwekken. En wie Elizabeth niet gelooft tast de Gezalfde van God aan. Want wat zij in haar lichaam heeft ontvangen is de voorloper van de Messias. Deze aanstaande moeder spreekt haar lofprijzing uit: "alzo heeft mij de Heere gedaan!" In deze lofzang van Elizabeth aanbidt zij Gods daden. God heeft haar aangezien. Dat is de blik van Zijn liefde, de daad

van Zijn gunst. Ze roemt in de Heere Die alles vervult. Dat is advent. In Israël is nog de duisternis van ongeloof. Maar Elizabeth mag de vertroosting Israëls verwachten. God werkt, al is het nog duisternis. Mag dat ook onze adventsbeleving zijn? Het is niet alleen buiten erg veel donker in deze dagen, maar het kan ook van binnen zo duister zijn. Waar is de Heere? Ik ervaar Hem niet. En wat moeilijk om er met anderen over te spreken! Mijn kinderen begrijpen me niet. Met mijn omgeving kan ik mijn geloof niet delen. Kan het voor mij kerst worden? Maar God werkt in de weg van het wonder en in het verborgene! Dan mag er toch hoop zijn. Adventsverwachting dat de Heere zal komen met Zijn genade. Uitzien naar de vervulling van Gods beloften. Het gaat naar de geboorte van Jezus Christus toe. Op hoop tegen hoop. Want geen ding is bij God onmogelijk!

En dit alles is voor Maria een bemoediging. Een teken van de waarheid van Gods Woord en belofte. Het geloofsleven van Gods kinderen is niet in staat

Deze keer ontvangt u weer een extra dik nummer van ons blad, in verband met de feestdagen. We hebben geprobeerd voor elk van die dagen iets te publiceren. Alle medewerkers danken we hartelijk voor hun bijdragen. Bestuur, medewerkers en redactie wensen u allen goede feestdagen toe. Dat het evangelie voor velen tot kracht en troost mag zijn. In de donkere tijd van het jaar, kan veel ons bezig houden. Eenzaamheid, allerlei moeiten en zorgen drukken ons neer. Laat juist dan het geloof moed en kracht mogen putten uit Gods belofte: zie hier ben Ik! Voor nu en het nieuwe jaar wensen we u van harte die zegen en nabijheid van de HEERE toe.

Ds. J.P. Boiten, eindredacteur

om Christus en Zijn weldaden voort te brengen. En toch is er een duidelijk verband tussen Gods werk van boven en wat er op aarde in het geloof gebeurt. Want de engel wordt gezonden nadat Elizabeth de geloofsdaad van de verberging heeft volbracht. Maria mag in dit werk van Gods almacht en het geloof van Elizabeth kracht en moed vinden om zelf moeder te worden. In die zesde maand gebeurt het.

Opnieuw wordt de engel Gabriël in opdracht van God gezonden. Want zonder God gebeurt er niets. Een bijzondere les, om dat in de adventstijd te gaan zien: in de afhankelijkheid van Zijn werk, Zijn komst. Anders wordt het geen kerst. Het is niet dankzij de mens. Heel beschamend voor ons. Maar dit is de bemoediging: van God gezonden. God is innerlijk met barmhartigheid bewogen. Hij is trouw aan Zijn belofte, die zijn diepste grond heeft in Gods welbehagen. Wat bij Elizabeth en Maria

gebeurt, is vanwege het nog grotere feit in de hemel: God wil het! Hij doet het! Is dat niet de troost van advent? Gods genade en verlossingswerk gaat ons begrip te boven. Zijn wegen kunnen we niet nagaan. De engel werd eerst naar Jeruzalem gezonden, daarna naar het verachte Nazareth! Zijn bedoeling is niet te vatten. Kan uit Nazareth iets goeds komen? Wat is Zijn goedheid groot! Door het onmogelijke heen, ondanks onze zonden, maakt God het advent en kerst. Zo wordt de komst en geboorte van Jezus aangekondigd. Hij zal alles volbrengen, tot verzoening van de schuld en tot verlossing van het verloren bestaan. Het overdenken van deze heilswaarheid maakt ootmoedig. Maria valt er voor. Ze stelt zich helemaal beschikbaar voor dit machtige werk van de geboorte van Gods Zoon. "Zie de dienstmaagd des Heeren; mij geschiede naar Uw woord!" Laat Uw belofte maar heerlijk worden vervuld! Dat is de vastheid van advent. Vol bemoediging en bewondering: Uw komst alleen is het die mijn heil volmaakt!

Hendrik Ido Ambacht
ds. J.P. Boiten

Beloften van Jezus (9)

De liefde van God de Vader

"...en Mijn Vader zal hem liefhebben..." Johannes 14 : 23 m

Dat is toch wel het rijkste wat je kunt ontvangen! Wat is er heerlijker dan dit mee te maken? God de Vader zal hem liefhebben. Jezus belooft dat Zijn Vader Zijn liefde zal schenken. Hoe kan dat? Delen in de liefde van God de Vader? Ben ik er niet te slecht voor? Heb ik niet te veel te stellen met mijn zorgen en noden? Hoe kan dat voor mij, zondaar waar zijn?

Eerst is er de liefde van Jezus Christus. Hij is Zelf de Eerste in het leven van de Zijnen. Als gevolg daarvan hebben Zijn kinderen de Heere Jezus lief. En zo iemand Mij liefheeft, verzekert Jezus, die zal Mijn Woord bewaren.

Het is geen liefde die opgaat in een soort onbestemd gevoel. Het is niet de liefde die er in een korte opwelling kan zijn. Het is hartvervullende en levenvernieuwende liefde! De liefde van Jezus wordt concreet in een heilig, toegewijd leven voor Hem. Je krijgt Gods wet en gebod hartelijk lief.

In het bewaren van het Woord van Jezus ligt aangenaamheid voor God. Dat betrachten van Jezus liefde in de praktijk, raakt God de Vader. Want het Woord dat de discipelen uit de mond van Jezus horen, is in feite Zijn Woord niet. Jezus spreekt de woorden van God de Vader. Zijn onderwijs brengt Jezus uit Naam van Zijn Vader. God heeft Hem immers gezonden.

Wat is dat: het Woord bewaren? Sommigen hebben een prachtige Statenbijbel in huis. Ze zijn er zuinig op. Vooral als het een erfstuk is, wil je dat goed bewaren. Het zal ons duidelijk zijn dat Jezus met "bewaren" iets anders bedoelt. Ni Zijn woorden zo verstaan in

het geloof dat je ze niet alleen hoort maar ook doet. In deze weg zal de Vader je liefhebben, belooft Jezus.

Jezus waarschuwt ook. Er is een keerzijde. "Die Mij niet liefheeft, die bewaart Mijn woorden niet." Zonder liefde tot Christus is het niet mogelijk Zijn Woord in praktijk te brengen.

Wie in de liefde van Christus staat, bouwt op de woorden van Jezus. Want het zijn de woorden van God de Vader. Hij heeft Christus gezonden om Zijn woorden bekend te maken. Zonder de liefde van Christus werkt men met nieuwe openbaringen die aanvullend zijn of corrigerend. Zo zeggen Mohammed en de paus – aldus Calvijn – dat er naast de Heilige Schrift nog iets hogers is geopenbaard door de Heilige Geest. "Maar de geest die een vreemd verdichtsel buiten het evangelie invoert, is een geest van bedrog en niet van Christus." Zo schrijft Calvijn. Het geschreven woord is vast en geeft troost. Op dat woord is de liefde van Christus gebaseerd. Op die grondslag heeft de Vader lief.

"En Wij zullen tot hem komen en zullen woning bij hem maken". Jezus sprak over de vele woningen die er zijn in het huis des Vaders. Maar nu is er al sprake van een komen van de Vader en Jezus tot hem die het Woord bewaart. Wat wordt hier rijk het "Immanuël", God met ons, aangegeven! Deze rijke belofte van het liefhebben door de Vader wordt ervaren in het bewaren van Zijn Woord. De liefde trekt aan. De Vader en de Zoon zullen komen. Dat is pas hoog bezoek! Geen bezoek voor een tijd, maar

permanent. Het is de liefdevolle nabijheid van God. Hij stelt Zijn Vaderhart open in Jezus. Hij schenkt Zijn gaven van moed en troost.

De Heere liefhebben, Zijn geboden bewaren en gemeenschap hebben horen bij elkaar. Wie Zijn liefde bewijst door gehoorzaamheid, wordt door de Vader en de Zoon geliefd en de Zoon zal aan hem verschijnen. Als Jezus Zich openbaart in Zijn heerlijkheid is dat vrucht van de omgang met hem. Wat een genade als je opgenomen wordt in die samenhang van Gods werk! Dat voltooit de Heere hierin, dat Hij woning bij ons zal maken. Hij neemt een blijvende plaats in. Dit is te verkrijgen door de Heilige Geest Die uit het Woord de weg wijst. Hij bindt aan het werk van Christus.

Als er voldoende liefde tot de Heere Jezus is, kunnen Zijn discipelen ook blij zijn als Zijn werk voort gaat doordat Hij naar de Vader gaat.

We vinden een duidelijke parallel van deze woorden van de Heere Jezus in de woorden van Mozes die we lezen in Deuteronomium 7.

Daar houdt Mozes namens de HEERE het volk Israël voor hoe ze in het beloofde land zich moeten gedragen jegens de Kanaänieten. Ze moeten leven als een heilig eigendomsvolk van de HEERE. God heeft ze verkoren omdat Hij hen liefhad. Als de getrouwe God houdt Hij het verbond en de weldadigheid bij degenen die

Hem lief hebben. De praktijk van dat leven met de HEERE is het houden van Zijn geboden. En dan klinkt dezelfde belofte: De HEERE zal u liefhebben en zegenen. Jezus legt datzelfde verband tussen de liefde en het doen van Zijn geboden. Mijn Vader en Ik zullen tot hem komen en woning bij hem maken. Dan zal er de zegen van voorspoed en welvaart zijn. Een goede opbrengst van het land en volop vruchtbaarheid, bij mensen en beesten.

"Gezegend zult gij zijn boven alle volken." Er hoort ook de belofte bij dat de HEERE de ziekte van Israël zal afweren. Hoe moet ik het dan zien als er in mijn leven toch sprake is van ziekte en zorg, en als ik door het leven moet met een handicap? We krijgen niet op alles een antwoord, en soms weten we niet wat Gods bedoeling is. Maar Jezus geeft een rijke belofte, die boven dit alles uit gaat: "Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u." Dat is de vrede, de sjaloom van Zijn verdienste. De verzoening die Jezus heeft aangebracht. Die vrede schenkt Hij en gaat alle verstand te boven. Die vrede kan het geloof ervaren, los van omstandigheden. Jezus vertrekt, Zijn discipelen moeten verder zonder Hem. Maar Zijn vrede blijft. Daarin ligt moed en kracht! Dat geeft troost in leven en in sterven. Sjalom over Israël!

*Hendrik Ido Ambacht
ds. J.P. Boiten*

Draagt elkanders lasten

Beste lezer,

Deze maand staan we weer in het bijzonder stil bij de menswording van de Zoon van God. Geboren, als een weerloos kind. En toch, dit Kind, is een Vorst. Zo groot en groots. Geen mens kan dat bevatten. Er is één woord dat erbij past: GENADE.

Ik wens u gezegende kerstdagen, en een veel heil en zegen voor het nieuwe jaar!

Kerst, geschenk van God
kwetsbaar verpakt in zwakheid
een voerbak met wat stro
te midden van een wereld
vol van genadeloosheid

Hij werd geboren, leefde, stierf
en ... stond weer op
biedt ons nu aan
wat alleen Hij te geven heeft:
nieuw leven

Geworden zoals wij
met als gevolg dat ik
kan worden zoals Hij

Ontdekken wie ik werkelijk ben,
waarvoor ik leef
en delen in dat nieuwe leven
nu ... en voor eeuwig
een wonder; onverdiend

GENADE
heeft een weg gevonden
in Jezus Christus

Nico Siebel, www.gedichtensite.nl

Verjaardagskalender

11 januari

Wilma Minnis,
Arduinlaan 20, 9743 TG Groningen

2 februari

Mevr. S. Vlietstra,
Doverstraat 13, 2014 DC Haarlem

4 februari

Jaap Visserman,
Workumstraat 18, 8304 DP Emmeloord

Brievenbus

Fam. J. Koppert,
Beelstraat 43,
2672 AB Naaldwijk

Alma Sierreveld,
Vuurpijlstraat 20 B,
3053 EZ Rotterdam

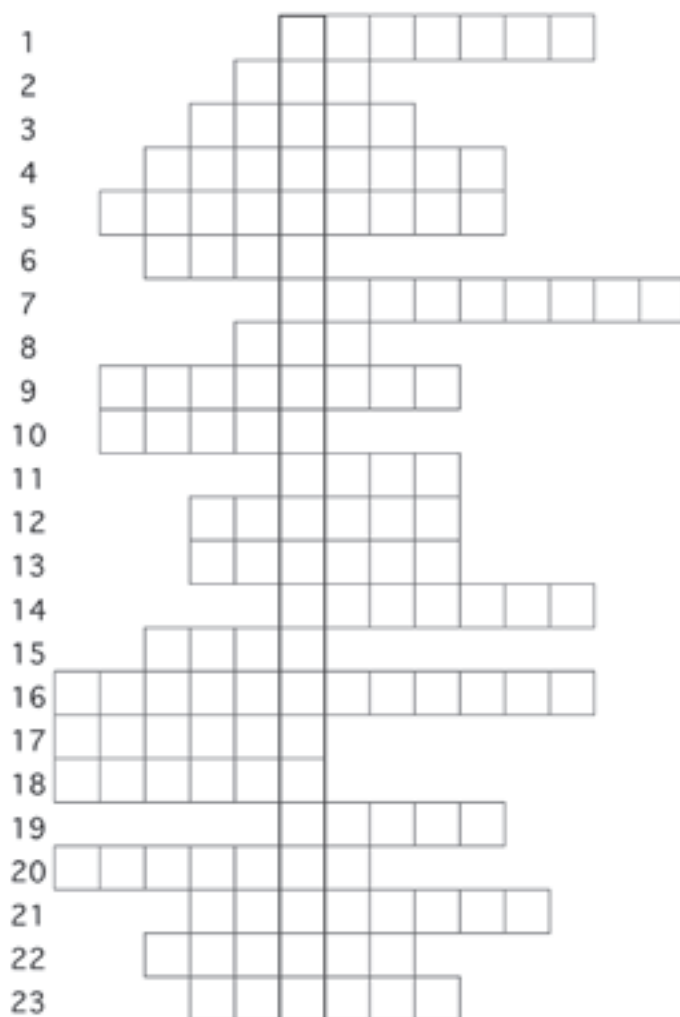

Puzzelhoek

Voor deze puzzel moet u op zoek naar de antwoorden uit de eerste twee hoofdstukken van Lukas. In het dik omlijnde vak kunt u de oplossing lezen. Die kunt U insturen tot 31 januari.

1. Hoe heet de engel die bij Zacharias kwam?
2. Hoeveel maanden liet Elizabeth zich niet zien?
3. Met wie was Maria ondertrouwd?
4. Wie was keizer toen Jezus geboren werd?
5. Welke stad heet: 'de stad Davids'?
6. Na hoeveel dagen werd Jezus besneden?
7. Hoe noemden de omstanders het kind van Zacharias en Elizabeth?
8. Wat mocht het kind van Zacharias niet drinken?
9. Wie was stadhouder over Syrië?
10. Uit welk geslacht was Elizabeth?
11. Van welke stam was Anna afkomstig?
12. Hoe oud was Jezus toen zijn ouders hem kwijt waren?
13. Waar was Anna dag en nacht te vinden?
14. Welke mannen ontmoeten ook een engel?
15. Hoeveel maanden bleef Maria bij Elizabeth?
16. Welk ambt bediende Zacharias toen de engel met hem sprak?
17. Waar werd Jezus, toen hij geboren was, in gelegd?
18. Welke man verwachtte 'de vertroosting Israëls'?
19. In welke landstreek ligt Bethlehem?
20. In welke landstreek ligt Nazareth?
21. In welke stad woonde Maria?
22. Vader van Anna.
23. Op welk feest ging Jezus naar Jeruzalem?

De oplossing van de november-puzzel is: "Looft God in Zijn heiligdom"

Vriendelijke groeten van:
 Willeke Breederveld
 Willem de Jagerstraat 40
 3251 BG STELLENDAM
 email: wbreederveld@solcon.nl

"Gaaf u mee naar de Koning?"

(n.a.v. Mattheüs 2:1-12).

Aan de hand van vijf fingerwijzingen zeggen we er iets van.

1. De wijzen zien een bijzondere ster.
2. De wijzen luisteren naar Gods Woord.
3. Zij aanbidden het Kind.
4. Zij geven de Koning geschenken.
5. Zij gaan weer terug.

1. Van de wijzen weten wij maar heel weinig af. Iedereen zegt, dat het er drie zijn geweest. Caspar, Melchior en Balthasar noemt een oud verhaal hen. De derde is donker. Maar dat staat niet in de Bijbel. Dat is een bedenksel. Maar het is een mooi bedenksel. Het zegt ons, dat de mensen altijd druk met de wijzen in de weer zijn geweest. Er gaat een grote fascinatie uit van de wijzen. De Dom van Keulen is aan hen gewijd. Maar we weten toch ook weer wel wat van hen. Ze waren in hun wereld serieuze wetenschappers. Ze hebben waarschijnlijk een "raad van wijzen" gevormd, zoals je die aan haast ieder hof had. Ze stonden hoog in aanzien. Anders zouden ze nooit zijn binnengelaten bij Herodes. Wij weten nog iets van hen. Zij zaten in het donker. "Waarom in het donker?", vraagt u. Wel, de God van Abraham kenden ze in dat verre land niet. Ze hielden daar een heleboel goden te vriend. Maar dan heb je er niet Een die je Helper is en je Koning en op wie je aan kunt. Maar nu is er aan de donkere hemel van hun bange land een ster gaan stralen. Een komeet? Een samenstelsel van sterren? We weten het niet. We weten wel, dat die

ster met de komst van een grote koning door de wijzen in verband wordt gebracht. Is het niet een wonder? Deze wijzen van zo ver doen hetzelfde wat Abraham, lang geleden, ook had gedaan: zij gaan op zoek naar het land van de vrede. God maakte ze door die ster aan het zoeken. Zij wisten niet wat. Maar zo lokte Hij hen naar de kribbe.

2. Het moet iets bijzonders zijn geweest dat hen heeft wakker gemaakt. Want de reis was gevaarlijk en de reis was heel ver. Maar ze komen ten slotte in Jeruzalem aan. Ze vragen niet eerst of er een goed hotel voor ze is, maar ze vragen: "Waar is de geboren Koning?" Ze vragen wat wij allemaal gaan vragen als wij in het donker van ons leven naar het licht gaan verlangen: "Waar is de geboren Koning?" De theologen weten moeiteloos het antwoord op de vraag van de wijzen te geven. Zij hebben in het heilige boek gelezen, dat de Christus uit Bethlehem komt. Ze sturen de wijzen de goede kant uit, maar zelf gaan ze niet mee. Maar op het geschreven Woord af gaan de wijzen naar Bethlehem toe. Wij komen alleen maar met het Woord bij de Koning. Dat wijst ons de weg. Misschien dat er iemand met een doopdienst nog weer eens in de kerk komt of met een begrafenis waarop de predikant de juiste toon weet te treffen. Of dat er op ons werk iemand indruk op ons maakt door zijn trouw. Dan is dat onze ster.

De ster die ons leidt. Maar die ster dooft weer uit. Dat is ook niet erg. Want Gods Woord is eeuwig. Met dat Woord zijn er al miljoenen thuis gekomen. Laat het u niet wijsmaken, dat het Woord niet meer up to date is. Het is dezelfde oude gids nog. En het is dezelfde oude God nog. "O koning, wil ons horen, er is een Prins geboren; in 't oosten is Zijn ster gezien, staat hier Zijn wieg misschien?"

3. De wijzen dachten een prins te vinden in een paleis. Maar ze vinden een Kind in een stal. Hier is het geloof aan de orde, dat een zwaar examen aflegt. Maar dit is wel de Koning. De geboren Zaligmaker van geboren zondaars. Ineens staat de ster recht boven een huis. De wijzen klimmen van hun kamelen. Ze gaan verlegen naar binnen. Ze aanbidden het Kind. Dat is niet een bijzonder Kind, omdat het in een mooi huis woont, of omdat er een stralenkrans is om Zijn hoofdje, maar alleen maar omdat God van Hem zegt: "Dit Kind is Mijn Kind!" Ze aanbidden het Kind. Ze raken alles aan het Kind kwijt. Aanbidden is meer dan alleen maar bidden. Al ons vragen is als we aanbidden

opgehouden, maar we roemen God alleen maar. "Zij hebben gevonden, het Kind door God gezonden, dat Koning en dat Knecht wil zijn, van ieder, groot en klein".

4. De wijzen brachten voor het Kind ook wat mee. Echte cadeaus zijn cadeaus waar goed over nagedacht is. Ze zeggen iets over de gever. Want de gever legt er iets in van zijn hart. Als je begint met: "Wat mag het kosten?", wordt het niet wat. Een echt cadeau wordt het, als je zegt: "Waar maak ik hem blij mee?" Kisten en koffers met geschenken laden de knechten van de kamelen. Goud, wierook en mirre. Goud is wat voor ons bezit staat en voor onze eer. Maar wij schrikken, want wij denken dat wij helemaal niets hebben voor onze Koning dan alleen onze schuld. Maar laat dat dan maar ons goud zijn. Jezus zegt: "Geef uw schuld maar aan Mij!" Het tweede geschenk is wierook. Wierook staat voor offeren en bidden. Denk maar aan Zacharias in de tempel. Denk maar aan die mooie psalm: "Mijn beê, met opgeheven handen, klim' voor uw heilig aangezicht, als reukwerk voor U toegericht" (Ps.141:2; berijmd). Typisch slaat dat op het wierookoffer. Met dat offer zeggen de wijzen: "Lieve Koning, wij behoren U toe". Het derde cadeau is mirre. Mirre is waar in het oosten doden mee gebalsemd werden. Mirre is vooral bitter. De vrome fantasie heeft de zwarte koning Jezus de mirre laten geven. Donkere mensen weten in het algemeen beter dan blanke mensen wat lijden is. Dat zongen de slaven in Amerika op de katoenplantages: "Nobody knows the trouble I have seen. Nobody knows but Jesus".

5. Zij gaan weer terug. Ze zijn niet in Bethlehem gebleven om te kijken hoe het Kind groot wordt. Ze gaan weer terug. "Is dat iets bijzonders?", zegt u.

Ja, dat is het. "En nadat zij door een aanwijzing van God in een droom gewaarschuwd waren om niet terug te keren naar Herodes, keerden zij langs een andere weg terug naar hun land". Het begon zo mooi licht. Met die ster. Maar ineens wordt het donker. Er is iets heel bangs. Dat is Bijbeltaal voor het kruis dat er aan komt. In die mirre zat dat ook al. Waarom? Jezus gaf Zijn leven aan hen. Deze kleine koning wordt bedreigd door de dood. Niet nadat ze in Jeruzalem toegejuicht zijn, gaan de wijzen weer naar hun land, maar via een andere weg. Het was zo

mooi. Het Kind keek ze aan. Het Kind was zo lief. Net alsof het alles van ze begreep. Maar ineens is die angst er. "Langs een ander weg". Wij horen als wij geloven bij de Heere Jezus in Zijn lijden aan deze kant van de tijd. Dat is, vergeleken met onze vroegere weg, een andere weg. Maar wij horen als wij geloven bij de Heere Jezus in de glorie van Zijn overwinning aan de andere kant van de tijd. Gaat u mee met de Koning?

*Brandwijk
Ds. J.A.H. Jongkind*

Belangrijk zijn

Ben je belangrijk?

Lezen Jesaja 14:9-19, Ezechiël 28:11-19 en Filippenzen 2:5-8.

Je bent de beste knaap van de bovenste plank, zei iemand tot niemand. Niemand? De beste knaap van de bovenste plank moet toch iemand zijn, of geweest zijn, die **belangrijk** was, gewichtig, als je begrijpt wat ik bedoel, doorslag gevend, voornaam, doortastend. En als iemand zegt, Dat ben ik, dan is hij het niet. Gelukkig lezen wij 'beste knaap'. Dat is natuurlijk het antwoord. Een knaap van 12 of 13 jaar zit vol met dromen voor de dag van morgen die meestal niet werkelijkheid worden. Dromen zijn gelijk hoge bomen die veel wind vangen. En als ze niet buigen dan knappen zij. Daarom zijn er zo veel stormen in het leven van een jonge knaap; "Ik wil. Ik kan." Ze weten niet dat het heel gevaarlijk kan zijn om op de bovenste plank te staan, te zijn, om belangrijk te zijn, om gewichtig te schijnen. Jong zijn op de bovenste plank is een hachelijke situatie. Je denkt belang-

rijk te zijn maar een duwtje en hupsakee, je gaat over de rand. Die hoog staat ziet toe dat hij niet valle; niet buigen dan maar knappen. Door schade en schande heb je geleerd te buigen. Niet buigen voor God, dan geknapt.

Als we nu voorzichtig de profeten lezen, speciaal Jesaja 14:12-17 dan leren wij dat satan geschapen was om op de bovenste plank van God te leven. Ga daar even naast zitten, een beschermengel, een opziener, gelijk aan de aarts-engelen Michael en Gabriel, belangrijk, hoog en droog, maar niet de baas, niet God. Niemand kan de plaats van God in nemen. En dat wilde satan wel. Hij wilde de troon van God in nemen. Jesaja schrijft: 14:12 , Ik wil. Ik wil, wel vijf keer. Daarom schrijft Ezechiël 28:17, 18 Je dacht belangrijker

te zijn / te worden dan ik? Jezus wist wel beter. Hij zegt, Je wilde God zijn. Daarom gooide, daarom smeed IK je uit de hemel op de aarde. Jezus zegt in Lukas 10:18: Ik zag satan uit de hemel vallen als de bliksem. Dan val je niet van je stokje, dan val je niet van de bovenste plank, maar je wordt er uitgesmeten, (Mt. 25: 41), naar de eeuwige vuren klaar gemaakt voor de duivel en zijn engelen. Lucifer, de morgen ster, een van de drie aartsengelen , wordt ineens een duivel, satan. Een engel van licht en waarheid wordt ineens de prins van de duisternis en de vader van de leugen.

Na de schepping van de mens ging deze prins en vader het proberen om nu de kroon van de schepping, de mens om de tuin van Eden te leiden. En waarem-pel, het lukte. Heeft God de mens, ons geschapen in zijn evenbeeld en nog willen we meer. Ik wil. Ik kan. Ik wil God zijn. In plaats van belangrijk te zijn, in plaats als God te zijn, willen wij God zijn. We zitten wij niet zomaar in de put maar naast satan in de verdoemenis, in de eeuwige dood.

In het geestelijke leven noemen wij het "totale verdorvenheid", je zit zo vast als een muur, weg van God, de eeuwige dood in. Kom je even van de bovenste plank en je keldert naar beneden en ineens ben je niet meer de beste knaap van de bovenste plank. Belangrijk? De Bijbel zegt dat je niet meer bent dan een kapotte veiling-kist met rotte tomaten en aardappelen er in. (Jesaja 64:6) Is het daarom dat voor velen de Bijbel een gesloten boek is, dat de kerk leeg is en dat steeds meer jongen mensen zich van het leven beroven, zelfmoord plegen. Totale verdorvenheid? Je kan nooit belangrijk zijn of worden? De zonde is de baas. Eeuwig los, weg van God, gescheiden van het eeuwige leven. En dat willen

we niet? Wat gaat er nu gebeuren? En hier komt de kerst geschiedenis. God is in Jezus gekomen om satan te vermorzelen en zijn geliefde uitverkoren kerk te bevrijden van de macht van satan. Jezus klauterde om zo te zeggen, van de bovenste plank in de hemel naar beneden, naar de aarde waar satan nu woont en nu vernielt. Dit zegt de Bijbel in Filippenzen 2: bedenk wat Jezus Christus gedaan heeft. Daaraan zien jullie hoe jullie met elkaar om moeten gaan. Jezus Christus was aan God gelijk. Maar hij vroeg niet om de hoogste macht en eer voor zichzelf. Nee, hij gaf zijn hemelse positie op. Hij maakte zich zo **onbelangrijk** als een slaaf. Hij kwam als mens op aarde. En toen hij leefde als mens, dacht hij nooit aan zichzelf. Hij was altijd gehoorzaam aan God, zelfs toen Hij aan het kruis moest sterven voor de gelovigen, de bruid van Jezus. En omdat Jezus Christus dat deed, heeft God hem de **belangrijkste** plaats gegeven, alle macht in de hemel en op de aarde.

Of op je oude dag of op een ziekbed of alleen ben je in Christus toch weer **belangrijk**. Vader in de hemel, dank U wel voor het ware geloof. Jezus geeft kracht naar kruis.

Canada
Ds. W. de Jong

Leren geloven (6)

"Eert uw vader en uw moeder." (Zondag 39 van de Heidelbergse)

De verdeling van de stof is als volgt:

- 1. De eis van God.**
- 2. De genade van Jezus Christus.**
- 3. De zegen voor de mensen.**

1. God stelt Zijn eis. Dit is een gebod waar niemand ontheffing van krijgt. Dit is een gebod, dat ook geldt, als je de 18 of 21 bent gepasseerd. Als wij deze zondag lezen, is het wel in een oogopslag duidelijk, dat het hier vooral over de gehoorzaamheid gaat. En dat we ons moeten voegen naar de goede leer van onze ouders en naar hun gezag. "Hun goede leer"; wat wordt daarmee bedoeld? Daar wordt meer mee bedoeld dan dat je met twee woorden moet spreken en dan dat je zuinig op je spullen moet zijn. Daar wordt mee bedoeld alles wat je ouders je van God en van Zijn Woord en van Zijn liefde zeggen. Ouders, ouderen, wat komt dit op ons aan! Levenswijsheid en ook goede raad is nog niet de goede leer van de Schrift. Luther zegt: "Men zoekt een erfgoed of plezier voor de kinderen, maar veronachtzaamt Gods dienst." Ouders, dat is geen goede leer. Want bedenk: "De ware ouders zijn wel liefdevol, maar niet toegevend of slap. Want verwende kinderen worden dikwijls met de meeste moeite bekeerd". De goede leer is de geestelijke discipline, waardoor aan de kinderen liefde tot Gods huis en tot Gods woord bijgebracht wordt. Een kind in groep vier moet elke dag de tafels opzeggen en leren. En zou een kind dan niet moeten leren elke dag God te zoeken en elke zondag naar de kerk toe te gaan? Als de ouders aan de kinderen die goede leer zouden geven; en de

kinderen zouden er naar leven, wat zou dan ons gezin en onze samenleving een gezegend koninkrijk zijn! Maar de zonde is gekomen. Er is een grote revolutie uitgebroken in de oorspronkelijk zo vreedzame staat die de wereld eens was. En in het gezin is de vader geen koning en de moeder geen koningin meer. Omdat God er geen Koning meer is. Daar zijn talloze voorbeelden van. Kenmerkend is bijv., dat in onze tijd de ontbinding van het gezinsleven tot een hoogtepunt komt. Dat is een droevig oordeel, als de kinderen niet meer in de weg van het voorgeslacht gaan. Nee, in het koninkrijk van het gezin zijn de koningen geen koningen meer. Maar de prinsjes en prinsesjes voeren ook niet die hoge staat meer. Het gezag is niet meer in trek. Wij zijn autonoom. Wij zijn zelf onze wet. Dat vinden we toch?! Wij dachten hogerop te kunnen komen. En God van Zijn troon te stoten. Maar de eerste vader van de mensen stortte in de afgrond. En hij sleurde heel zijn nageslacht mee. Gezagsgetrouwheid is niet onze natuur. Maar wij hebben een opstandige natuur. Want wij hebben Adams natuur. Maar die revolutiegeest moet worden beteugeld. Wij moeten de gehoorzaamheid leren al vanaf de wieg. Van een vrije opvoeding is de Bijbel geen propagandist. Wij moeten onder God worden gebracht. Een heel leven lang.

2. Wij moeten maar niet naar God gaan en zeggen, dat wij ons best nog zo'n beetje hebben gedaan. Maar wij moeten met onze schuld en om genade naar de Heere toegaan. Daar is maar één weg. De weg van de Heere Jezus, die hier op aarde de wil van Zijn Vader kwam doen. In de hemel deed Hij de wil van Zijn

Vader ook al. Maar Hij is gekomen om ook op de aarde de wil van Zijn Vader te doen. En om hun plaatsvervanger te zijn. Van de Heere Jezus staat geschreven, dat Hij Zijn aardse vader en moeder is onderdanig geweest. Hij is ook de hoge overheid van de keizer onderdanig geweest. Hij heeft ook belasting betaald. Dat zijn schijnbaar kleine dingen. Maar die komen in de Bijbel echt niet alleen maar als bladvulling voor. En Hij is ook in de kerkelijke dingen gehoorzaam geweest. IJverig ging Hij naar de synagoge en tot de tempeldienst op. Maakt dat ons niet klein? Ja, ik hoop, dat het ons klein maakt. En dat wij gaan zeggen: "O gewillige Zoon van de Vader; U heeft niets dan de eer van Uw Vader gezocht. En U heeft voor mij dat gedaan." Maar Hij heeft nog meer gedaan. Hij droeg ook de straf. Om met deze zondag te spreken: "Hij onderwierp zich van harte, d.w.z. met een behoorlijke onderwerping, aan de straf Gods." Vrijwillig was Hij gehoorzaam tot in de dood. Heel de prijs voor de zonde en de ongehoorzaamheid heeft Hij betaald. Weet u het? Voor de treurende over hun schuld en ongehoorzaamheid heeft Hij alle straf gedragen.

3. Wanneer wij geloven, wordt het ons een lust om ook dit gebod met ijver te

doen. Wij eren onze ouders en grootouders en overheden. Wij geven acht op hun raad. Wij hebben ze hoog. We hebben ook de predikant en de ouderling hoog. En op school de leraar. En op de universiteit de professor. En op straat de agent. Niet, omdat ze geen fouten maken, maar omdat ze Gods zaakgelastigden en vertegenwoordigers zijn. Wat is het rijk, als de ouders en de overheidspersonen en de onderwijzers en de ambtsdragers van de kerk werkelijke voorgangers zijn! De orde is vaak ver te zoeken. In het gezin en de in de maatschappij. Ja, waar niet? Maar in de zonde staat van de revolutie laat God horen, dat er vrede is door het bloed van het kruis. De vredesonderhandelingen zijn gaande. Christus bidt voor ons in de troon. En die onderhandelingen hebben alle kans van slagen. Want op Golgotha is de grondslag van de vrede gelegd. Daar kwam het tot een principeakkoord. Geloven wij dat? Dezelfde die God voor het voorgeslacht was, wil Hij ook voor het nageslacht zijn. En dan klinkt het zo teer: "Eert uw vader en uw moeder, opdat het u welga en gij lang leeft."

*Brandwijk
ds. J.A.H. Jongkind*

Met beitel en hamer

Een kerstverhaal

Mompelend loop ik naar de voordeur. 'Bezoek op kerstavond? Wie mag dat wezen?'

Buiten is het koud. Het vriest. Niet hard, maar toch. Het waait. Hier en daar ligt sneeuw op wegen en trottoirs. Jachtsneeuw.

Op de stoep staat een sjofel geklede, oude man. Donkere pet, flappen over de oren, met klep tot aan de wenkbrauwen. In zijn hand een tas. Goed gevuld, zo te zien. In elk geval tilt de man er zwaar aan.

Ik aarzel. De deur dichtgooien? Ik houd niet van dit soort ongerepde sujetten. Zeker niet als het allang avond is en de hemel pikdonker. Wat moet zo'n man? Voor je het weet heb je een crimineel in huis en blijkt er een arsenaal aan wapens in zo'n tas te zitten... En dat alles op de avond voor kerst!

'Goedenavond', zegt de man. Aan de klank van zijn stem kan ik direct horen dat hij geen geboren Hollander is. In het licht van mijn ganglamp kan ik trouwens ook aan zijn gezicht wel zien dat de man van elders komt. Een asielzoeker? Mijn argwaan groeit.

'Ik niet hoop ik u stoor', zegt de man. 'Ik heb kruis. Wilt u kruis van mij kopen?'

De man doet zijn tas open. Geen wapen te zien. Een kruis. Een houten kruis. Twee kruisen, zie ik, bij nadere beschouwing. Drie, vier, een hele partij houten kruisen.

'Een kruis?', zeg ik, in opperste verbazing. 'Als u op de avond van kerst nu nog kerststalletjes verkocht, zou ik dat kunnen begrijpen, maar kruisen?'

'Ik uitleggen, mijnheer. Iek lang verhaal kort maken...'

Voor hij van wal steekt, nodig ik hem uit een stapje verder te komen. Buiten is het koud en zelf sta ik in de deuropening inmiddels ook te rillen. Eventjes dan, in het halletje, bij het licht van de ganglamp.

Het korte verhaal blijkt langer dan ik dacht. Geen wonder. De man heeft in de afgelopen vijf jaar meer meegeemaakt dan ik in mijn hele leven. Wat een ellende!

Ik nodig hem uit voor een kop warme chocolademelk. Of thee. Of koffie. Hij neemt mijn aanbod gretig aan.

Even later zit hij, de pet af, zijn ijskoude vingers om de warme kom gebogen, aan mijn keukentafel.

Over een ver buitenland gaat zijn verhaal. Over oorlog. Over zijn dorp, kapotgeschoten, in brand gestoken, totaal verwoest. Over verloren familieleden, over dagen, weken, maanden vluchten. Over werkloosheid.

Over een barre tocht naar een welvarend werelddeel. Over allerlei asielzoekerscentra. En over een dapper gevecht met een weerbarstige, vreemde taal.

Gaandeweg word ik nieuwsgieriger. Hoe heeft zo'n man dit alles kunnen doorstaan?

Hoe houd je zo iets vol, jaar in jaar uit?

'Iek geloven ien God, mijnheer.'

'In Allah?'

'Nee, nee, niet ien Allah, mijnheer. Iek geloven ien Jezus, de kind van kerst...' En dan volgt een indrukwekkend verhaal. Het komt eruit met horten en stoten, in gebrekkig Nederlands. Maar het verhaal zelf is helder als de dag. Het is het verhaal van een man die te midden van bakken ellende rust gevonden heeft bij Jezus.

Al met al blijkt hij niets te hebben met de islam, al heeft hij genoeg goede vrienden die moslim zijn. 'Iek niemand haten, mijnheer. Iek vriend met goede mensen van moslimgeloof. Goede vriend!'

Mijn nieuwsgierigheid groeit met de minuut.

Alles goed en wel, maar hoe komt zo'n man ertoe om met kruisen te gaan leuren langs Hollandse deuren? Daar zal weinig belangstelling voor zijn, vrees ik. Zeker niet op kerstavond.

En dan legt mijn sjofel geklede gast mij uit hoe hij ertoe gekomen is kruisen te maken en te verkopen. Het was allemaal gekomen door de lessen Hollands in het AZC. Hij had een docent die met gevorderde leerlingen gedichten las. Eenvoudige gedichten.

Op een dag bespraken ze een vers van de dichter Gabriël Smit. Even had hij gedacht aan de engel, zo vertelt de kruisenverkoper. De engel Gabriël! Die kende hij. Uit het kerstverhaal, dat hij als jongen al hoorde, in dat verre buitenland, thuis, op de kleine dorpsschool en ook in het kerkje waar ze wekelijks heengingen. Gabriël!

Alsof hij het uit de mond van de engel Gabriël hoorde, zo had hij geluisterd naar de voordracht van het gedicht van Gabriël Smit.

Hij had het uit zijn hoofd geleerd. Hij had het gespeld, woord voor woord.

En toen was hij op het idee gekomen om kruisen te maken. Later, toen hij een berg kruisen had geproduceerd, bedacht hij dat hij ook wel eens kon proberen die kruisen te verkopen. Of je daar een vergunning voor nodig had? Dat wist hij niet. Dat zou best wel eens het geval kunnen zijn, want inmiddels had hij wel begrepen dat je in Holland voor zo ongeveer alles een vergunning moest hebben. Alleen ademhalen mocht je gratis doen, maar zelfs dan had je wel een legitimatiebewijs nodig. En een verblijfsvergunning.

In de werkplaats van het AZC was hij aan de gang gegaan. Hout was er volop. Hout uit de bossen. Kaphout. Niet al te best hout. Slecht hout. Maar nog wel goed genoeg voor een kruis.

Even had hij getwijfeld. Zou hij de kruisen schuren? Lakken? Laten glanzen?

Hij had ze gemaakt in twee soorten. De klant kon kiezen: ruw of bewerkt. Ze waren even duur. Nu ja, duur... Hij verkocht ze allemaal even goedkoop.

Of ik het gedicht van Gabriël Smit ken? 'Ik denk wel dat ik weet wat u bedoelt', zeg ik. 'Maar zeker weten doe ik het niet.'

Voor ik verder kan vragen, begint hij te declameren. Ik sta verbaasd: hij kent het inderdaad uit zijn hoofd. In vrijwel perfect Hollands komen de regels over zijn gekloofde lippen.

Een kind loopt langs de wegen,
het is een timmermankind,
het komt veel mensen tegen,
het heeft veel tegenwind.

Het loopt met beitel en hamer
vriendelijk van huis tot huis
en biedt voor elke kamer
een gloednieuw, glanzend kruis.

Maar de deuren blijven gesloten,
men is van alles voorzien,
van stofzuigers, radio, loten,
een kruis en een naaimachien.

Een kind loopt langs de wegen,
het is een timmermanskind,
het komt veel mensen tegen,
het heeft veel tegenwind.

Even ben ik er stil van.

Maar al gauw wil ik meer weten. Of er belangstelling voor is: klandizie. Het antwoord is beschamend. De meeste mensen doen snel de deur voor zijn neus dicht. Of gluren achter de gordijnen en doen de deur niet eens open. Wie welwillender is en in zijn tas kijkt, schudt meestal onmiddellijk het hoofd. 'Sorry, beste man, wij zijn niet christelijk meer. Vroeger hadden we zo'n kruis, jazeker, vroeger hing er zelfs bij ons een in de huiskamer en een in de slaapkamer. Met Jezus eraan. Een crucifix. Maar tegenwoordig doen we daar niet meer aan. Zo'n lijk aan een houtje, nee, dank u.'

Een kruis zónder Jezus dan? Ook al niet. Geen interesse. Ja, Boeddha-beeldjes, die hadden ze wel. In de vensterbank. Je kon ze vanaf de straat zien staan. Niet dat ze er iets mee hadden, ze waren niet gelovig meer. Maar zo'n Boeddhabeeldje was toch wel leuk. 'Geeft een beetje rust, weet u wel.'

Mijn gast denkt daar anders over. 'Iek alleen rust vinden bij Jezus,' zegt mijn kruisenmaker. 'Hij nog zwaarder leven gehad dan iek. Hij geven rust in ziel. Beter dan grote huis of loekse auto. Mijn land niet hier of daar. Mijn land bij Hem!'

Onwillekeurig ontglipt mij een diepe zucht.

Ik herinner ik me wat mijn vader soms tegen me zei. 'Vergeet het nooit, mijn

jongen, elke kamer heeft z'n hamer en elk huis een eigen kruis.'

Toen ik, nog klein, vroeg wat hij daarmee bedoelde, legde hij uit dat je God met een timmerman kunt vergelijken, die van ieders woon- en slaapkamertje graag iets moois maakt, maar daarbij nu eenmaal altijd gereedschap nodig heeft. Niet alleen Jozef was een timmerman, maar ook Jezus' hemelse Vader. 'Er zullen altijd hamers en beitels en zware kruisen zijn, mijn jongen. Het leven is niet altijd een lolletje, neem dat maar van mij aan. Maar de Grote Timmerman is wel bezig er iets moois van te maken. Dat geloof ik, met heel mijn hart!'

De kruisenmaker moet verder. Hij bedankt me vriendelijk voor de chocolademelk, knoopt zijn jas dicht en staat op het punt de koude nacht weer in te gaan.

'Doe mij er maar vier,' zeg ik. 'Ik heb vier kamers, ziet u. Doe mij er maar vier. Van die ruwe. Voor elke kamer één.'

André F. Troost

Het getuigenis van de herders

Herders waren de eersten aan wie de geboorte van Jezus Christus werd verkondigd. Waarom zij? Het beeld van de herder komt in de wet en de profeten duidelijk naar voren. Het is een terugkerend thema als het gaat over de verhouding tussen God en Zijn volk. En we kennen allemaal de herderspsalm!

In het kerstevangelie nemen herders een belangrijke plaats in. In dezelfde landstreek van de stad Davids houden herders de nachtwacht over hun kudde. Plotseling worden zij in het hemelse licht gesteld. De hemelglans daalt neer. Ze worden zeer bevreesd. Bewijs dat ze niet onverschillig zijn tegenover de Heere en Zijn openbaring.

Herders waren niet altijd betrouwbaar. Zij mochten geen getuigenis afleggen in een rechtszaak. Je kon het niet serieus nemen. Ze hielden zich niet aan alle godsdienstige plichten. Wonderlijk dat God wel herders uitkiest om getuigen te zijn van Jezus' komst op aarde. Het

grote heilsfeit van de vervulling van Zijn beloften! Zij mogen het Kindeke vinden, liggend in de kribbe. Zij konden het makkelijk vinden. Was het de kribbe van hun eigen kudden?

Herders zijn degenen die alom bekend maken het Woord, dat hun van dit Kindeke was gezegd. Maar hoe geloofwaardig is dan de inhoud van hun boodschap?

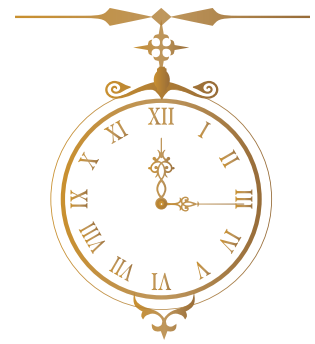
In die tijd was er rond Jeruzalem, aldus rabbijnen, een denkbeeldige lijn. Een cirkel van plm 9 kilometer rond de stad. Daar graasden vele schaapskudden. Want voor de grote feesten in Jeruzalem moesten er vele paaslammeren worden gefokt. Die lammeren moesten voldoen aan de eis der wet: volkomen gaaf zijn. Zo dicht mogelijk bij de offerplaats werden deze paaslammeren gefokt. De herders kregen daarvoor een speciale opleiding. Ook de herders in Efratha's velden verzorgen kuddes onder rabbinaal toezicht. Ze houden hun kudden niet voor de wol of voor het vlees. Ze hebben een heilige roeping: ze staan in dienst van de offers voor de grote feesten.

Jezus is dus geboren te midden van de kuddes waar de paaslammeren werden geboren en verzorgd. Hij is HET Paaslam dat toebereid wordt om als offer te dienen! In Hem wordt het Woord vervuld dat hun is verkondigd. Hij voldoet aan de eisen der wet. En het zijn déze herders die door God worden uitgekozen om de Messias te aanbidden. Wie kunnen beter dan zij getuigen dat in dit Kind God Zijn eer krijgt, en dat in Hem Gods welbehagen openbaar komt en dat er door Zijn offer vrede op aarde komt?

*H.I. Ambacht
ds. J.P. Boiten*

Simeons lofzang

"Nu laat U, Heere, Uw dienstknecht gaan in vrede, volgens Uw woord, want mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien." Lezen: Lukas 2: 21-35. Tekst: Lukas 2 vers 29-30.

Op oudejaarsdag beseffen we dat het leven eindig is. Oudejaarsdag vindt plaats nadat we het reddingswerk van God voor ons mensen hebben gevierd, het kerstfeest. Over oudjaar valt het licht van kerst. Dat licht van kerst horen we in Simeons lofzang. Je zou Simeons lofzang kunnen vergelijken met het kunstig vakwerk van een glas-in-loodzetter. Lukas is zo'n vakman, hij heeft als 'glas-in-loodzetter' in zijn evangelie het raamwerk neergezet door Jezus' geboorte. En daarmee heeft hij het lood rond het raam gereedgemaakt. Welk gekleurd glas zal hij erin zetten? Welk verhaal zal hij ons vertellen, en hoe zal hij het laten sprankelen? Het raamwerk vertelt over Jezus die de echte Heerser van deze wereld is, Hij is de verlosser, redder, koning van de wereld in plaats van keizer Augustus. En hoe makkelijk zou het voor Lukas zijn om het raam met glanzende, koninklijke kleuren in te vullen met Jezus' wereldheerschappij, zijn macht en majesteit?

Lukas doet het tegenovergestelde. Hij kiest sombere kleuren voor zijn glas-in-loodraam dat aan ons het verhaal van de herschepping vertelt. En naarmate hij het beeld inkleurt, beseffen we meer en meer dat dit koninkrijk van Jezus heel anders is dan het keizerrijk van Augustus. Lukas waarschuwt ons bij voorbaat dat het raam van de herschepping er anders uitziet dan mensen hadden verwacht. Het is met name een verhaal over lijden. Simeon leeft in een wereld van hoop waar lijden een manier van leven is geworden. En toch schijnt

de hoop door in Simeons lofzang als teken van de vervulling. Wanneer Lukas het beeld inkleurt met de donkere tinten van lijden, laat hij ook zien dat het koninkrijk dat Jezus brengt niet alleen voor Israël is, maar voor heel de wereld. Want Jezus is juist in onze donkere wereld gekomen om met ons mee te lijden en ons juist op die manier uit dat lijden te verlossen. Gods belofte wordt vervuld, dat mag Simeon bezinzen in zijn loflied. Er wordt een nieuwe tijd met de geboorte van Jezus Christus ingeluid. Maar die nieuwe tijd begint in de oude tijd van de ouderdom die vergaat. Het oudjaar gaat van ons heen, we staan er met Simeon nog met één been in. Maar met het andere been staan we al in de nieuwe tijd, het jaar dat komt. Al het oude verdwijnt, alles wordt nieuw, daarvan zien we de symboliek bij Simeon. Want zo kijken we naar de grijze Simeon met het Christuskind in zijn armen geklemd. In die uitgebloede Simeon zien we het afgeleefde Israël, dat zijn wettische levensroeping volbracht heeft nu Christus geboren is. Dat Israël kan in vrede heengaan. Het was zijn bestemming geweest om drager van de Messiaanse belofte te zijn. Maar nu is die belofte in Christus vervuld en is zijn taak voorbij. De oude tijd heeft afgedaan, Gods belofte is in vervulling gegaan. Met de oude gestalte van Simeon staan we tussen 'oud' en 'nieuw' in. Het woordje 'nu' waar de lofzang van Simeon mee begint klinkt als een verzuchting. 'Nu', eindelijk! Alle vooraf-

gaande angst en onrust klinkt erin na. Want gaandeweg was er veel in Simeon afgebroken. Eigenlijk was zijn leven een afstand doen van idealen geweest. Misschien kent u of jij dat ook wel. Eén en al prijsgeven van verlangens. Simeons leven verliep niet zonder spanning en verdriet. Maar God had hem in het leven willen vormen. En nu staat Simeon daar in de tempel als een voldragen levensvrucht die door alles heen moest. Door voor- en tegenspoed. Maar, en dat is opvallend, het is een dankbaar leven. Hij had God niet vergeten, God had hem niet vergeten. Dat was de waarde van zijn leven. Ik hoop ook dat dit de waarde van uw leven is, wanneer wij ons leven aan het einde van het jaar overzien en onszelf de vraag stellen: hoe was mijn relatie met God in dit jaar? Had ik Hem elke dag nodig? Ben ik dit jaar gevormd door voor- en tegenspoed en heeft dit mij dichterbij God gebracht? Daarom zegt Simeon: laat mij nu maar heengaan in vrede! Het is goed zo! Mijn leven is vol-

tooid, laat mij maar heengaan. Simeons leven heeft zijn bestemming bereikt. Vrede wijst op volkomen rust en zaligheid na volbrachte arbeid. Nu hij Christus heeft gezien, omarmd, kan hij losgemaakt worden uit dit leven. Het oude gaat heen, kijk, het nieuwe is gekomen! Zo klinkt het op de jaargrens. Laat het oude los, aan God over, vraag er verzoening over en neem het nieuwe aan wat Christus ons schenkt, namelijk vrede met God. Het is wel belangrijk om in het oude leven de zaligheid van God te ontdekken die Hij geeft in Christus. Dan kunnen we met Hem het nieuwe leven in. Hoe ontdek ik in mijn oude leven het nieuwe leven? Nou, let erop hoe Simeon dat doet: hij 'ziet' op het kind Jezus, want Jezus is de oorzaak van zijn doel en vrede. Hij is de Redder van Simeon en van ons. In Christus' licht vinden wij vrede voor tijd en eeuwigheid. Schijnt dat licht al bij u door?

*Benschop
ds. C. Bos*

Rondom het levenseinde

Na de begrafenis

De begrafenis heeft plaatsgehad. Doorgaans kort daarop vraagt de begrafenisdienaar of iedereen hem wil volgen. Het is te overwegen en aan te bevelen om van tevoren af te spreken dat je als kleine familiekring het laatst het graf wilt verlaten, om nog even samen rondom het open graf te staan, zonder dat omstanders daar bij zijn. Dan is er nog een apart moment van stilte. Want wanneer de stoet een graf achter zich laat, is niet het sein gegeven om met elkaar over van alles en nog wat te spreken. Soms wordt van tevoren namens de familie gevraagd of men

in alle stilte niet alleen naar het graf wil gaan, maar ook op eenzelfde wijze de begraafplaats wil verlaten. Het moet toch niet voorkomen dat een voorganger bij het verlaten van het graf de pas in moet houden om de familie ervoor te behoeden dat zij niet alles horen wat achter hen gezegd wordt. Als het nu ging over het Woord dat verkondigd was... Als het nu ging over de godsvrucht van de overledene...

Condoleren

Meer dan eens ontvangen we de gelegenheid om de familie van de overlede-

ne te condoleren. Pijnlijk is het wanneer er nauwelijks familie aanwezig is, omdat er vrijwel niemand meer leeft. Nog pijnlijker is het wanneer familieverhoudingen zo verstoord zijn dat niet allen er zijn.

In veel gevallen zou het te overwegen zijn om vóór het condoleren ook te vragen om niet over van alles en nog wat te gaan spreken. Om twee redenen. In de eerste plaats omdat dit niet past op dit moment. In de tweede plaats omdat er nog zoveel anderen de gelegenheid zoeken om de familie even te ontmoeten.

Het kan troostvol zijn wanneer een enkel woord wordt gesproken. En dat afgesloten wordt met bijbellezing en gebed.

Wanneer vervolgens met elkaar wordt doorgesproken over het evangelie kan het opbouwend zijn deze ontmoeting te hebben en kunnen we met dankbare gevoelens naar huis gaan.

Wanneer het uitloopt op een reünie en er allerlei opmerkingen worden gemaakt die op z'n minst de betrokken familie pijn kunnen doen is er geen christelijk vervolg van de begrafenis.

Heerlijk is het wanneer door kan blijven klinken wat van God is en we zo huiswaarts keren. Dan is er nog wat te overdenken onderweg.

Op den duur

Soms is het meeleven met het vertrek van de begraafplaats afgelopen.

Gelukkig wordt in veel gevallen omgezien naar hen die achterblijven. Van een christelijke gemeente mag worden verwacht dat het meeleven blijvend is, ook al kan het bezoek op den duur niet even intensief blijven. In een grotere gemeenschap kom je meer dan eens in aanraking met het overlijden van familie, vrienden en leden van de christelijke gemeente. Naarmate een kerkelijke gemeente groter wordt neemt het mee-

leven met elkaar doorgaans af. Dat kan pijnlijk zijn.

Vandaar dat men in grotere gemeenten zoekt via de eigen wijk dit blijvend meeleven te bevorderen. Hoe meer je iemand kent, des te eenvoudiger zal het gaan. Of moet gezegd worden: de liefde kent tijd en plaats?

Want echt meeleven houdt nooit op, ook al wordt het op den duur anders van aard.

Juist in de kerk geldt het omzien naar elkaar als een eerste vereiste in dagen van rouw en verdriet. Maar niet minder in tijden van heimwee die volgen. Want, al gaat het felle en hevige er langzamerhand wat af, het heimwee wordt alleen maar sterker.

Je lijdt naarmate je van iemand hebt gehouden!!!

Het doet de allernaaste familie goed wanneer er blijvende aandacht blijft en de hartelijke vraag wordt gesteld: en hoe gaat het nu met je?

Voor velen moet het rouwen met een jaar zijn afgelopen. Soms moet je constateren dat overledenen al snel tot het verleden behoren.

Als je van iemand echt hebt gehouden, wordt het in wezen nooit verleden tijd. Na jaren, vooral na jaren te moeten zwijgen, kan je hart nog huilen om het verlies van een geliefde. Het moet je kind maar wezen...

Troosten

Zelfs al mag je leven uit de enige troost in leven en sterven, het gemis blijft.

Je kunt dit gemis ook koesteren, waarbij de overledene in de plaats van de Heere komt te staan. Aan de andere kant kun je zoveel troost beleven, maar ineens toch sterk met het gemis geconfronteerd worden.

Wat een zegen wanneer je er dan met iemand van hart tot hart over kunt spreken. Dat zijn gezegende momenten. Vooral als je terug kunt zien op zoveel

goeds dat je van de Heere mocht ontvangen.

De Heere troost Zijn volk.

Tegelijkertijd worden wij ertoe opgeroepen om elkaar te troosten. Zelfs roept Paulus de gemeente ertoe op om anderen te troosten met de troost waarmee ze zelf getroost zijn.

Zo ligt er een taak ook aan de kant van hen die hun geliefden naar het graf droegen. Want het gaat er evenzeer om

de ander te troosten. God geeft ons ook een taak om anderen tot zegen te zijn. Op deze wijze troosten we elkaar, soms met een enkel woord of een enkel gebaar. Op sommige momenten met een troostrijk getuigenis. Op die manier wordt de onderlinge troost als hemelse troost ervaren.

Ede

ds. J. Van Amstel

Verlies of winst?

Het ergste dat de dood met onze christenvrienden doet, is hen buiten ons gezicht plaatsen, niet buiten het bestaan, niet buiten de vreugde, niet buiten alle relatie tot ons; alleen buiten het gezicht en dus ook niet buiten onze gedachten. De dood is een groot verlies voor een vleselijk, werelds mens, want hij verliest al zijn troost en al zijn hoop. Maar voor een goed christen is hij winst, want hij is het einde van al zijn zwakheid en ellende, de volmaking van zijn troost en de vervulling van zijn hoop. De dood verlost hem van alle kwaden van het leven en brengt hem in het bezit van het hoogste goed.

Het met Christus zijn maakt ontbinding voor de gelovige iets om naar te verlangen. Niet het sterven op zich, het afleggen van het lichaam – dat is op zich geen begerenswaardige zaak; maar het moet noodzakelijkerwijs in verband staan met iets anders dat het werkelijk begerenswaardig maakt. Als ik niet met Christus kan zijn zonder ontbonden te worden, dan acht ik om die reden het ontbonden worden iets om naar te verlangen.

Matthew Henry

De onveranderlijke

"Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en in der eeuwigheid"

Hebreeën 13 : 8

Wat wij nodig hebben is trouw, die nooit breekt. Trouw die ons vasthoudt en waarin wij ons geborgen mogen weten. Wanneer we ons eigen leven overzien en letten op wat er bij onszelf is, dan weten we wel heel zeker dat wij niet zo erg stevig staan. Wij hebben vrome buien en onverschillige buien. Er is maar een kleinigheid voor nodig om de geloofszekerheid en de geloofsblijheid van dit moment weg te blazen. Ons humeur speelt ons parten, de zorgen beïnvloeden ons sterk.

Soms zijn we zo mateloos geboeid door alles wat zich afspeelt in de wereld om ons heen, dat we eenvoudig vergeten dat God er is. We laten ons dan zo in beslag nemen door deze wereld en door alle dingen van deze wereld dat we geen tijd en geen aandacht meer voor God hebben. In deze wereld jagen de gebeurtenissen maar voort, en het nieuws van vandaag is morgen weer vergeten. Alles wat gisteren nog was is morgen weer heel anders en het nieuwe jaar is nog maar net begonnen en dan is het oude weer voor een groot deel vergeten. De waan van de dag bepaalt het leven van velen. Wat vast leek te staan wijzigt plotseling. Dat zien we in heel de wereldpolitiek, dat zien we soms ook in ons eigen leven. En achter al onze plannen moeten we vele vraagtekens zetten. Onze veiligheden worden één voor één stukgeslagen. Alles waar we op meenden te kunnen vertrouwen wordt ons uit handen geslagen. We veranderen zelf en we worden telkens weer teleurgesteld in mensen op wie we

meenden te kunnen vertrouwen, we worden nog vaker teleurgesteld in onszelf. Deze wereld staat in een voortdurend proces van omvorming en wijziging. Het is een weldaad als we weten dat er ergens iemand is op wie we kunnen rekenen en bij wie we altijd weer terug kunnen komen. Maar onvermijdelijk komt het ogenblik dat deze mens niet anders kan spreken dan een goedbedoeld machteloos mensenwoord. Eén verandert niet: Jezus Christus. Zijn trouw, Zijn liefde, Zijn genade blijven ook door de tijden heen en door de omstandigheden heen. Wij zijn vreemde zwervers. Wij kunnen niet bouwen op ons geloof, ons gebed onze vroomheid, onze toewijding, onze liefde. Maar we kunnen wel bouwen op Jezus Christus, omdat Hij niet verandert. Aan alles komt slijtage. Maar vanuit de Bijbel wordt ons verzekert dat er geen slijtage komt aan het werk van Jezus Christus. En in het geloof mogen we dat ook ervaren. Hij geeft de kracht waardoor ons geloof blijft, waardoor ons gebed blijft.

Hij geeft ons de kracht tot goede werken. In Zijn opstanding was Hij sterker dan de satan.

Vandaag nog is Hij sterker dan de duivel. En Hij zal ook in de toekomst Zijn kerk

En Zijn mensen vasthouden tot op de dag van Zijn wederkomst.

Daarom wordt er in Hebreeën 13 ook gezegd dat we moeten blijven bij Zijn Woord dat dat het ons is verkondigd. En wordt er ook gezegd dat het goed is dat

ons hart zijn vastheid vindt in Gods genade.
Zo mogen we ook weer het nieuwe jaar ingaan, niet vertrouwend op bepaalde mensen of op onszelf, maar al onze hoop en verwachting stellen op de

Heere alleen terwijl we uitzien naar de grote morgen, de dag van de wederkomst van onze Heere en Heiland.

Dirksland
ds. J. Willemsen

Jaarwisseling

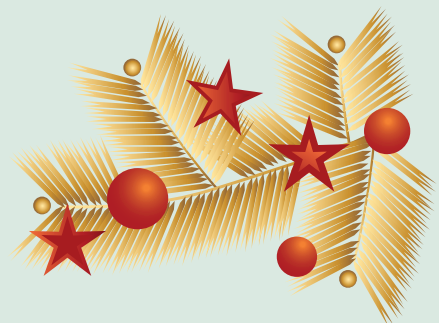
Weer ging een jaar voorbij; hoe snel,
hoe vliegensvlug verdwijnen onze jaren!
De Heere droeg ons nog, Hij wilde sparen,
Hij maakte alles onuitspreek'lijk wel.

Zijn hand verwondde soms, maar toch,
diezelfde hand bracht balsem om te helen.
Hij liet ons telkens in Zijn goedheid delen,
Hij troostte en Hij ondersteunde nog.

Hij strafte ons soms wel, maar niet
in vergelijking me de vele zonden.
O, dat we duit eens recht beseffen konden!
Dan schaamden w' ons met innig zielsverdriet!

Dan smeekten we met smart: "O God!
Wil in dit nieuwe jaar mij toch bekeren!
Wil mij door Woord en Geest Uw wegen leren
en leer mij wandelen naar Uw gebod."

Christien de Priester

Lichtwens

Dat het LICHT van het Kerstfeest tot ver in het nieuwe jaar door mag stralen.

Deze keer wil ik beginnen met mijn kerstwens voor u. Als dit bij ons zo mag wezen, dan kunnen we het nieuwe jaar aan.
Wat ons dan ook zal overkomen

Aan het einde van het jaar blikken we vaak terug maar waarschijnlijk kijken we ook vooruit. Met dit laatste wil ik u nu een handje helpen. Als christenen mogen we weten dat de Heere ons

leven leidt. Dat we met al onze zorgen, noden en problemen bij Hem terecht kunnen. Soms weten we niet waar we het zoeken moeten. Als we dan in onze Bijbel lezen, wat kunnen we dan bemoedigd worden. Wat een steun voor 2019!

Want wij zijn, zeker als we wat ouder worden, kwetsbare mensen. En zo kijken we vaak niet naar onszelf. En dit lezen we zeker niet in de algemene tijdschriften en kranten. Want daarin gaat het vaak om de maakbaarheid van het leven. We moeten er alles aan doen om gezond, jong en sterk te blijven. Dit alles is niet verkeerd. Maar velen vinden kwetsbaarheid zielig en dat willen we toch uitbannen? Sommigen zullen het woord nooit in de mond nemen. We projecteren die kwetsbaarheid wel op bepaalde groepen, bij voorbeeld voor de vluchtelingen of voor daklozen. Maar als we heel eerlijk zijn geldt het voor ons allen. Onze gezondheid kan broos worden. Gemiddeld krijgen we vanaf ons 65ste meer kwalen en gebreken. Dit is de realiteit. Aan de andere kant kampen veel jongeren tussen de 20 en 30 jaar met burn-out verschijnselen en overwerktheid. De arbeidsmarkt wordt steeds flexibeler, dit brengt onzekerheid met zich mee maar duidt ook op de kwetsbaarheid. Zelfdoding is in Nederland bij 15 tot 65 jarigen na longkanker de meest voorkomende doodsoorzaak. Onder jonge mannen eist ook het verkeer veel slachtoffers. Dus eigenlijk zijn alle mensen kwetsbare wezens. Ook in de Bijbel worden voorbeelden geschreven over een kwetsbare gezondheid. Als u hierover nadent, zullen verschillende namen u te binnen schieten. Op de zondagsschool en via de kinderbijbel horen kinderen hier al over. Er valt over ziekten in de Bijbel veel te schrijven. Maar ik wil me beperken tot het onderwerp. Ik las over een arts die stelde dat we genezen een bescheidenere

rol zouden moeten geven.

Kwetsbaarheid is namelijk niet te repareren. Zeker als we wat ouder worden kunnen we meerdere ziekten hebben. Bij voorbeeld diabetici en last van hoge bloeddruk. We kennen vast wel iemand in onze omgeving die dit heeft.

Natuurlijk is het goed om de medicijnen in te nemen, te bidden om Gods Zegen. We kunnen ook op ander gebied kwetsbaar zijn. Misschien hebben we weinig of geen familie meer. Noemt niemand ons meer bij de voornaam, uw vrienden en broers zijn namelijk overleden. En daarbij voelt u dat uw gezondheid achteruit gaat. In mijn werk hoor ik vaak deze verhalen. Het ouder worden is soms moeilijk. Misschien klinkt het wat bijzonder, maar laten we ook onze kwetsbaarheid omarmen en niet denken dat we alleen succesvol, stralend en volledig gezond moeten zijn. We allen zijn kwetsbaar, in alle fases van het leven. Dit is de realiteit. Vanuit die kwetsbaarheid leven we in een samenleving met én voor anderen, op deze aarde. Het zou goed zijn als hierover ook meer aandacht zou zijn in de media.

Daarbij kunnen we ook nadenken over wat wij vinden om aangewezen te zijn op een ander. Sommige gezondheidsproblemen zijn helaas onoplosbaar. Soms hebben we thuiszorg nodig, of een helpende vriend, misschien een psycholoog. En ... hoe denken we over eindigheid? De arts schreef ook: 'leid de dokter van morgen niet op in een ziektegerichte, maar in een persoonsgerichte geneeskunde'. Met andere woorden - zet de persoon centraal, neem deze als uitgangspunt. Daarbij wel in acht nemend de aandacht voor kwaliteit van leven. En natuurlijk de veerkracht van die persoon, het zich kunnen aanpassen aan tegenslag. Wat is het fijn als een verzorgende, die bij u thuis komt, ook eens met u praat over deze dingen. Of

misschien kunt u, vanuit uw eigen ervaring, er wel over spreken met uw buurvrouw of degene die naast u zit in de kerk.

En bij dit alles denk ik dan aan het komende jaar. Wat zou het mooi zijn, als we ondanks onze ziekten en beperkingen, verwachting hebben van onze God. Dat Hij ons krachten wil geven, ook voor de meest kwetsbare lezers van dit blad. En dat betekent dan misschien niet dat u gezond zult worden. Maar dat de Heere u zal ondersteunen, u zal helpen op de weg die gaat.

Het Licht van Bethlehem, de Redder, de Zaligmaker is gekomen naar deze wereld. Hij is Mens geworden, zonder zonden in de zondige wereld. Deze Jezus is hét Licht. Laten we, als zonda-

ren, biddend om Zijn Licht vragen, zodat 2019 verlicht mag zijn door HEM.

*Gezegende dagen gewenst,
Marianne Tanis*

Colofon

Dagelijks bestuur van de stichting:

Ds. C. Bos, voorzitter,
PKN (hervormd) Benschop
Ds. J.A.H. Jongkind, secretaris,
PKN (hervormd) Brandwijk
Dhr. M.C. Paul, penningmeester,
PKN (hervormd) Dirksland
Ds. J.P. Boiten, eindredacteur,
Christ. Geref., H.I. Ambacht

Eindredacteur:

Ds. J.P. Boiten, Antoniuslaan 53,
3341 GA Hendrik Ido Ambacht,
Tel. 078 2000 512
Tevens adres voor kopij.
e-mail: j.p.boiten@filternet.nl

Medewerkers:

Ds. J. van Amstel, Christ Geref., Ede
Mevrouw W. Breederveld,
PKN (hervormd) Stellendam
Rev. W. de Jong, Chr. Reformed Church,
Straffordville, Ontario, Canada
Mevrouw M.A. Tanis, Christ. Geref.,
Goedereede

Ds. J. Willemsen, PKN (hervormd)
Dirksland

Abonnementen:

Dit blad verschijnt in de eerste week van elke maand (10 maanden van het jaar);
Alle chronisch zieken kunnen dit blad gratis ontvangen; de abonnementsprijs is € 10 per jaar; het banknummer is: NL40 INGB 0000 9389 39 ten name van Stichting Kracht naar Kruis te Den Haag; mailadres voor algemene berichten info@krachtnaarkruis.net; opgave nieuwe abonnees en adreswijzigingen aan: abonnee@krachtnaarkruis.net of Ledenadministratie Kracht naar Kruis, Philipshoofjesweg 15, 3247 XR te Dirksland.

Alle informatie over KNK kunt u vinden in www.krachtnaarkruis.net.